ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ Σάρα Μπερνὰρ καὶ ὁ Πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας.

Ἡ μακαρίτισσα Σάρα Μπερνὰρ ἦταν γνωστὴ γιὰ τὴν ἐλευθεροστομία της. Δὲν ἐσεβότοιν οὔτε τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, οὔτε τοὺς ἐπισήμους, κανένα ἀπολύτως. Ὅταν ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ἦταν ἀκόμη πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας, ζήτησε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὸ καμαρίνι της. Ἡ Σάρα ἐδέχθη καὶ ὁ Πρίγκηψ ἦταν ἐκεῖ τὴν ὡρισμένη ὥρα. Ἔ εἶνε μάλιστα μαζύ της ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα συνδιαλεγόμενος, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του, Ἡ Σάρα τὸ ἀντελήφθη αὐτό, πειράχτηκε κι' ὅταν ὁ Πρίγκηψ ἑτοιμάζοταν ν' ἀναχωρήσῃ τοῦ εἶπε ὀρθὰ κοφτά :

— Ὑψηλότατε, ἕνας Βασιλεὺς δὲν βγάζει βίβαια ποτὲ τὸ στέμμα του, ἀλλὰ ἕνας Πρίγκηψ μπορεῖ νὰ βγάζῃ τὸ καπέλλο του κάποτε !...

Ἡ φάρσες τοῦ Ἐδισσων

Ὁ Ἐδισσων ἦταν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ τρομερὸς φαρσέρ. Τὴν ἐποχὴ ποῦ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ φωνογράφου δὲν ἦταν γνωστὴ στοὺς πολλοὺς, ἐτοποθέτησε μιὰ φωνογραφικὴ συσκευὴ μέσα στὸ κουτὶ ἑνὸς μεγάλου παλαιοῦ ρολογιοῦ τοῦ τοίχου. Στὸ δωμάτιο αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ τὴν νύκτα κάποιος φίλος τοῦ Ἐδισσων, μὴ ἔχων ἰδέαν περὶ φωνογράφου. Ὁ Ἐδισσων ἐκανόνισε κατολλήλως τὴν συσκευήν του καὶ πέρασε μετὰ τὸ δεῖπνον στὸν κοιτῶνά του. Ὁ φιλοξενούμενός του μπῆκε ἐπίσης στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν τὸ ρολόγι μὲ τὸ φωνογράφο καὶ γδύθηκε καὶ ἔπεσε στὸ κρεββάτι. Σὲ λίγο, πρὶν νὰ κοιμηθῇ, στὶς 11 ἀκριβῶς, μιὰ ζωηρὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ρολογιοῦ :

— Μιᾶς ὥρας ζωὴ σοῦ μένει ἀκόμη ! Ἦταν ὁ φωνογράφος. Ὁ δυστυχὴς ξένος ἐπάγωσεν ἀπὸ τρόμο. Σκεπάσθηκε ὡς ἐπάνω καὶ περίμενε νὰ ἰδῇ τί θ' ἀπογίνῃ. Ὅσο πλησίαζε ἡ 12, τόσο ὁ τρόμος του ηὔξανε. Τέλος στὶς 12 ἀκριβῶς ἡ φωνὴ ξανακούστηκε ἠχηρὰ καὶ κατηγορηματική :

— Ὥρα δωδεκάτη. Ἑτοιμάσου νὰ ἀποθάνῃς !

Ὁ δυστυχὴς ξένος δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ περισσότερο. Πετάχτηκε ἔξω μὲ τὰ νυχτικά του παγωμένος ἀπὸ τὴ τρομάρα του καὶ δὲν ἡσύχασε παρὰ ὅταν ὁ Ἐδισσων τοῦ ἔδειξε τὴ συσκευή του καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴ φάρσα του ...

Ἡ Ἱστορία τῆς ζαχάρεως.

Πρῶτος συγγραφεὺς ἀναφέρων περὶ τῆς ζαχάρεως εἶνε ὁ Πλίνιος, πρὸ 1800 ἐτῶν. Ὁ Πλίνιος γράφει σχετικῶς ὅτι, εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀραβίαν ὑπάρχει «μέλι ἐντὸς τῶν καλάμων», ἐννοῶν ἀσφαλῶς τὰ ζαχαροκάλαμα.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ συγγραφεὺς Στάτιος περιγράφων τὰ Σατουρνάλια (Ρωμαϊκὰς ἀπόκρεω) ἀναφέρει ὅτι μεταξὺ τῶν τροφῶν, τὰς ὁποίας ὁ αὐτοκράτωρ Δομετιανὸς παρέθετεν εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας του, ἦ ο καὶ κάποια ὕλη γλυκυτάτη, ἡ ὁποία ἐξήγετο ἀπὸ τοὺς ἀραβικοὺς καλάμους. Καὶ ἄλλοι κλασσικοὶ συγγραφεῖς τῆς ἰδίας περιόδου περιγράφουν τὴν ὕλην αὐτὴν καὶ συγκρίνουν τὴν γλυκύτητά της μὲ τὴν τοῦ μέλιτος. Ὁ Στράβων προσθέτει ὅτι ἡ γλυκεῖα αὐτὴ ὕλη ἔμοιαζε μὲ τὸ ἁλάτι ὅταν ἦτο ἐν στερεᾷ καταστάσει

Τὸ Ζαχαροκάλαμο εἰσήχθη στὴ Σικελία τὸ 1148, κατόπιν δὲ στὴν Ἱσπανία. Ἐκεῖθεν μετὰ 60 ἔτη μετεφέρθη εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς 18η ἑκατονταετηρίδος ἡ Ζαμάϊκη μόνον παρήγαγε κατ' ἔτος 1500 τόννους ζαχάρεως.

Ἡ Ψυχοαιμία τοῦ Τρουσσῶ

Κάποιος ἀσθενὴς ἐκάλεσε τὸν διάσημον Ἰατρὸν Τρουσσῶ γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ περὶ τῆς ἀρρώστιας ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπασχε καὶ ὑπέφερε πολύ. Ὁ Τρουσσῶ τὸν ἐξήτασε προσεκτικὰ καὶ εἶπε :

— Πρέπει νὰ κάμετε μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι.

— Ἄχ ! δὲν μπορῶ νὰ ὑπαφέρω τὴν ἐγχείρησι, εἶπε μὲ ἀγωνίαν ὁ ἄρρωστος.

— Αὐτὸ θὰ πῇ πῶς εἶσθε δειλὸς ! εἶπε ὁ Τρουσσώ.

— Δειλός ; Βέβαια εἶνε εὔκολο γιατρέ μου νὰ κάνῃ κανεὶς τὸν ἥρωα, ὅπως σεῖς τώρα, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ τραβήξετε ὁ ἴδιος τοὺς πόνους.

— Ἀπαράσαι, κύριε, τοῦ εἶπε τότε μὲ γλυκύτητα ὁ Τρουσσώ. Κι' ἐγὼ θὰ πεθάνω σὲ λίγες ἡμέρες ἀπὸ καρκίνο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὑποφέρω πρὸ πολλοῦ. Σὲ τρεῖς μῆνες σεῖς θὰ εἶσθε θεραπευμένος κι' ἐγὼ νεκρός. Πραγματικὰ ὁ Τρουσσὼ ἀπέθανε λίγες ἡμέρες κατόπιν, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς ἀρρώστους του μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΕΙΣ

Ὁ ἀπαραίτητος σύντροφός σας πρέπει νὰ γίνῃ τὸ βιβλίον : «Τὰ Μυστικὰ τῆς Καλλονῆς», εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνονται ὁδηγίαι διὰ νὰ ἀποκτήσετε καλλονὴν καὶ θέλγητρα, νὰ μετασχηματίζετε τὸ πρόσωπον, καθὼς καὶ εἰδικαὶ συνταγαὶ διὰ νὰ ἀποκτήσετε ὡραῖον δέρμα, χρῶμα, κόμην, ὀδόντας, βραχίονας, χεῖρας, ὄνυχας καὶ πόδας διὰ νὰ ἐξαλείφετε ρυτίδας, στίγματα κλπ. καὶ διὰ νὰ θεραπεύετε τὴν τριχόπτωσιν, ὑπερτρίχωσιν, ὑπερβολικὸν πάχος ἢ ἀδυναμίαν καὶ πᾶν ἐν γένει ἐλάττωμα ἢ ἔλλειψιν τοῦ σώματος. Τὸ πολύτιμον αὐτὸ διὰ τὴν καλλονὴν-βιβλίον θὰ λάβετε ἐμβάζοντες δρ. 15 δι' ἐπιταγῆς ἢ ἀνάλογα γραμματόσημα. Γράψατε : Πρότυπον Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον «Πρόοδος», Τμῆμα Α', Ἀθήνας.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΧΕΙΡΟΣ

Ἔχουν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τότε. Ἐκείνη ἦτο νεαρὰ καὶ ὡραία μοδίστρα μόλις 18 ἐτῶν. Ἐκεῖνος ἐργατικός, ὄχι μεγαλύτερος τῶν 27. Εἶχαν γνωρισθῆ καὶ εἶχαν ἀγαπηθῆ. Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς ἔρωτος φλογεροῦ, διψαλέου, ἀσυγκρατήτου. Περισσότερον ὅμως ἀγαποῦσεν ἡ νέα. Ἂν ἐκεῖνος ἦτο ἐρωτευμένος ἁπλῶς, αὐτὴ ἐφλέγετο ὁλόκληρος, τὸν ἐλάτρευε, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτόν. Ἔμαθον ὅμως τὰ πάντα οἱ γονεῖς της καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν ἐπιβλέπουν, νὰ τὴν στενοχωροῦν, νὰ τὴν βασανίζουν.

Ὅλα αὐτὰ ἀντὶ νὰ περιορίσουν τὸ αἴσθημα τῆς νέας τὸ ηὔξησαν. Ἐδυνάμωσαν τὰς φλόγας τοῦ ἔρωτός της.

Εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν θέσιν εὑρισκομένη, κατέφυγεν εἰς τὸν ἐραστήν της καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν, νὰ ἀλληλαποχθοῦν, νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἐκεῖνος τὴν κατηγόρησε καὶ ἀνέβαλε πάντα. Ἔδειξε μᾶλλον ἀδιαφορίαν. Ἡ κόρη περιέπεσεν πλέον εἰς στιγνὴν ἀπελπισίαν. Ἀγαποῦσε τρελλά, ἀγαποῦσε μὲ ὅλην της τὴν καρδιάν, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της.

Ἐψίστατο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὰς ἀγριότητας τῶν οἰκείων της καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν ἐπλήγωνε κατάκαρδα τοῦ ἐραστοῦ της ἡ ἀδιαφορία. Σχεδὸν τὴν εἶχε λησμονήσει.

Ἡ ἀτυχὴς νέα ἐκάθητο στὴν Νεάπολι. Ὁ ἐραστής της κατοικοῦσεν ἐπίσης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Διδότου. Καὶ ἕνα βράδυ τὸ εἰδύλλιον αὐτό, τὸ τόσο φλογερὸ στὴν ἀρχή, εἶχε τραγικὸν τέλος.

Ἡ νέα λυπημένη, ἀπελπισμένη, καρδιαλγοῦσα, οἰκονόμησε ἕνα περίστροφο, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἔφθασε στὸ σπίτι τοῦ σκληροῦ ἐραστοῦ της κι' ἐτύναξε τὰ μυαλά της μπρὸς στὴν πόρτα του ! Ἐξέπνευσε σχεδὸν ἀμέσως μὲ τ' ὄνομά του στὸ στόμα.

Ὁ ἐραστής της δὲν ἦτο αὐτὴ τὴν ὥρα σπίτι του. Τὸ πτῶμα τῆς δυστυχισμένης νέας μετεφέρθη σιμόφυρτο στὸ σπίτι τὸ δικό της...,

Ἐμάθομε τὰ τῆς αὐτοκτονίας καὶ εἴχομε ἐνασχόλησει στὸ οἰκεῖον 5ον ἀστυνομικὸν τμῆμα, γιὰ πληροφορίας. Ἐκαθήμεθα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου. Ἐπερίμενε νὰ τοῦ φέρουν ν' ἀνακρίνῃ ἁπλῶς τὸν ἐραστὴ καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ πάλιν ἐλεύθερο. Ἀργοπορήσαμε ἐπὶ τοῦτο γιὰ νὰ δοῦμε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιάσθηκε μιὰ νέα.

Δύο χωροφύλακες τὸν εἰσήγαγον σὲ λίγο. Ἦταν μετρίου ἀναστήματος, ἁπλᾶ ντυμένος καὶ καθόλου γνώριμος. Τύπος ἐργατικοῦ. Ἐφαίνετο ἐρεθισμένος γιατὶ τὸν ἀνησύχησαν καὶ στὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀστυνόμου, ἀπήντησε ὁ θρασύδειλος μὲ πεῖσμα καὶ σκληρότητα. Τὰ ἀρνήθηκε ὅλα :

— Δὲν τὴν γνώριζα αὐτὴ τὴ νέα. Ξέρω κι' ἐγὼ τί τῆς ἦρθε ν' αὐτοκτονήσῃ; Δὲν εὐθύνομαι ἐγὼ γιὰ ὅ,τι ἔκαμε. Δὲν τὴν ἀγαποῦσα !

Καθόλου συγκίνησις, καθόλου τύψις ! Κτηνωδία πρωτοφανής.

Αὐτὸς ὁ ἡσυνόμος ἐξηγέρθη μαζύ του γιὰ τὴ σκληρότητά του καὶ τὸν ἐξεδίωξε κακὴν κακῶς. Ἡ δυστυχισμένη κόρη εἶχε χαθῆ εἶχε θυσιάσει τὴ ζωὴ καὶ τὰ νειάτα της γιὰ ἕνα ἀνθρωπόμορφο τέρας. Δὲν λησμονεῖ ὅμως ὁ λαός. Ἐνθυμεῖται καὶ πληρώνει ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα του. Ἕνα ἔτος κατόπιν εἶχα πάει στὸ νεκροταφεῖο καὶ συνεκέντρωνα περίεργα ἐπιτύμβια ποιήματα, γιὰ μιὰ καμπάνια τοῦ «Ἔθνους». Τυχαίως βρέθηκα ἔξαφνα καὶ πρὸ τοῦ τάφου τῆς νέας αὐτῆς. Ἐπάνω στὸ σταυρό της αἱ γνωσταί της εἶχαν γράψει τοὺς κατωτέρω σκληροὺς στίχους :

Διαβάτη μου προχώρησε κύττοξε τὸ σταυρό μου,
Κλάψε καὶ σὺ τὴ νειότη μου, τὸ δόλιο ριζικό μου.
Ἤμουνα 18 ἐτῶν κι' ἀγάπησα μὲ πάθος·
μὰ κεῖνος μὲ παράδωσε στὸ Χάρο νὰ μὲ πάρῃ,
αὐτὸς μὲ καταδίκασε στὸ κόσμο νὰ μὴ ζήσω
καὶ μ' ἔφερε σ' ἀπελπισιὰ μόνη ν' αὐτοκτονήσω !

Καὶ πειὸ κάτω :

Τί μ' ὠφελοῦσε τὴ ζωὴ στὸ κόσμο νἄχω ἀκόμα
ὁ αἴτιος νὰ ὄψεται ποῦ μ' ἔρριξε στὸ χῶμα
Κατάρα καὶ ἀνάθεμα σὲ ὅλη του τὴ ζήση
Καὶ ὁ Θεὸς ποῦναι κριτὴς νὰ τονε τιμωρήσῃ !

Στὸ προσεχὲς : ΟΙ ΕΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ

ΧΑΡΗΣ